

Opgetild

“We hadden begin juli Zomergoed, een bijeenkomst van jonge zinzoekers bij het begin van de zomervakantie. Het was de derde keer dat we dat organiseerden. Nu waren er 13 mensen, minder dan vorig jaar, maar dat maakt niet zoveel uit. We vragen dan de mensen om één stuk groente mee te nemen om soep mee

te maken, iets om te delen en we maken een kampvuur. We kwamen samen in de tuin bij het Stadsklooster. Dit keer was er een frisbee, een Tibetaans belletje, er waren gedichten. Dus je speelt, je luistert, je concentreert je en af en toe klinkt een belletje voor een moment van onderbreking. En daaromheen ontstaan

gesprekken, en door die gesprekken, door de voorwerpen die mensen hebben meegenomen, door de activiteiten ontstaat spontaan een soort flow. Je voelt je een soort van opgetild door de mensen. Alsof alles vanzelf gaat.

Iemand had op facebook een vrouw gezien die midden in de nacht bedacht om op een station te gaan zitten met een bord: “Mag ik u twee minuten in de ogen kijken?” Dat hebben we ook uitgetprobeerd in tweetallen, dat is echt apart. Hoe vaak kijk je nu iemand echt aan, en dan zo lang? Het is leuk hoe open en ongedwongen de mensen met elkaar omgaan. Samen eten maken, samen vuur maken, veel gesprekken, samen een ontspannen middag hebben met mensen die elkaar niet of nauwelijks kennen... ‘Waar kijk je naar uit?’ was een van de vragen. Sommigen keken uit naar de vakantie, een ander naar de ontmoeting met een hartsvriendin of naar een reis naar zijn vriendin in Ethiopië, maar er was ook iemand die uitkeek naar het volgende hoofdstuk uit zijn boek en een moslim die uitkeek naar het einde van de Ramadan. Dat deel je met elkaar en je voelt je zo deel van een geheel, het is niet alleen maar gezellig. We zijn mensen die niet allemaal vrienden van elkaar zouden worden, maar in de groep klikt het! En de groep veroorzaakt dat zelf, dat hoef ik niet aan te sturen, ik verdwijn meer naar de achtergrond, maar maak wel deel uit van dit geheel. Dat is precies waar ik op hoop, maar of het gebeurt, heb ik niet in de hand. Dat gebeurt gewoon. Bijzonder!”

Dorinde IJdo

programmamedewerker StekJong